

CORNEL PAVEL DĂRVĂȘAN

BIBLIA ȘI POLITICA

București, 2025

Biblia și politica

ISBN: 978-630-307-122-0

Tehnoredactare: Manuela STOICA

Design copertă: Ovidiu GURĂU

Redactare: Ionel PALADE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DĂRVĂȘAN, CORNEL PAVEL

Biblia și politica / Cornel Pavel Dărvășan. - București : Neverland, 2025

ISBN 978-630-307-122-0

2

32

Autor: Cornel Pavel Dărvășan

© 2025 pentru prezenta ediție: Editura Neverland

Această carte este protejată prin copyright și nu poate fi reprodușă, parțial sau integral, fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor.

Editura Neverland este membră a **Grupului Editorial Universul Juridic**

Tel.: +40 21.314.93.15; +40 790 557 986

editura@neverland.ro

www.neverland.ro

 www.facebook.com/editura.neverland

Comenzi online:

Librăria UJmag

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

www.ujmag.ro

 www.facebook.com/ujmag

CUVÂNT ÎNAINTE

*„Când cei neprihăniți cârmuiesc, poporul se bucură,
dar când stăpânește cel rău, poporul geme.“ (Proverbe 29:2)*

Politica este în esența ei o expresie a felului în care oamenii aleg să își organizeze viața trăită în cetate. Cu toate acestea, de multe ori, ea este percepută ca un joc al intereselor, un spațiu în care adevărul și dreptatea par valori secundare și fluide. Trăim într-o lume tulbure, marcată de tensiuni și neîncredere, o lume răvășită și agresivă, în care ne putem pune legitim întrebarea: mai are loc Biblia, această Carte a vieții și a speranței, în gândirea și practica politică?

Autorul, Cornel Dărvășan, prin lucrarea de față, îndrăznește să ne propună un răspuns afirmativ. Biblia ne este prezentată nu doar ca un text religios destinat intimității credinței, ci și ca un izvor de modele umane și de principii universale, capabile să inspire și să corecteze mersul societății și dezvoltarea cetății. În paginile ei întâlnim lideri care au schimbat istoria nu prin forță oarbă sau prin calcule cinice, ci prin ascultare de Dumnezeu, prin înțelepciune, prin curaj și prin capacitatea de a ierta.

În acest context, ne amintim de Iosif, ajuns din rob sclav prim-ministru al Egiptului, exemplu ce ilustrează puterea caracterului și a fidelității față de principiile divine.

Rememorăm exemplul lui Moise, eliberatorul poporului din Egipt, care ne arată ce înseamnă să conduci cu blândețe și cu responsabilitate. Recitim istoria lui David, regele războinic, istorie care ne arată că adevărata putere

nu poate fi separată de smerenie și de recunoașterea limitelor umane. Toate aceste exemple rămân repere pentru omul politic de astăzi, indiferent de context sau de sistem de guvernare.

Cartea de față nu dorește să impună dogme religioase în spațiul public și nici să transforme Biblia într-un manual politic. Scopul său este altul: să reamintească faptul că politica nu poate fi desprinsă de etică și de spiritualitate fără a se autodistruge. Când valorile fundamentale – dreptatea, libertatea, respectul pentru demnitatea umană – sunt trăite și asumate, viața politică devine un spațiu al binelui comun, nu doar al luptei pentru putere. Este de fapt un îndemn pentru a se face politică cu dragoste pentru oameni și cu credință în Dumnezeu.

Suntem invitați, așadar, să parcurgem aceste pagini nu ca pe un discurs moralizator, ci ca pe o provocare la reflecție. Pentru un politician, ele pot fi un îndemn la integritate și la responsabilitate. Pentru un cetățean, lectura acestor rânduri pot fi o încurajare de a sprijini o conducere întemeiată pe valori. Pentru fiecare dintre aceștia însă, rămâne chemarea de a descoperi că Biblia nu este un text învechit, ci o Carte vie care vorbește despre om, despre cetate și despre puterea slujirii.

*Prof. univ. dr. Liviu Bogdan Ciucă
Președintele Comisiei Juridice, Disciplină și Imunități
Camera Deputaților, Parlamentul României*

I.

IOSIF, POLITICIANUL ÎNȚELEPT

Este de notorietate că unul dintre marii romancieri ai lumii, Thomas Mann, a scris o carte, în trei volume, intitulată *Iosif și frații săi*, o trilogie care se inspiră din Sfânta Scriptură. Nu vreau să dezvolt ceea ce a gândit Thomas Mann, nu vreau să scriu altceva decât ceea ce reiese din istoria biblică a lui Iosif. Cum a ajuns Iosif, dintr-un tânăr cu o copilărie fericită, dar cu o adolescență furată, să conducă o lume întreagă? Dintr-un păstor care stătea pe lângă corturi, dintr-un tânăr care avea grijă de capre și de oi, cum a devenit conducătorul unui imperiu? Ce fel de principii au stat la baza caracterului său, cum a reușit să iasă în evidență, în așa fel încât noi să vorbim despre el veacuri mai târziu? Cine este acest Iosif?

Să privim la textul central al mesajului din cartea Genezei, sau a Facerii, prima carte a Bibliei. Unele cuvinte pe care le scrie autorul biblic sunt relatate ca fiind spuse de Faraon. Acesta era, în vremea respectivă, mai mare decât președintele Statelor Unite de astăzi. Era suveranul lumii. Mai mult decât atât, Faraonul în Egipt era un fel de Dumnezeu mai mare decât toți dumnezeii. Un exemplu: Faraon, în tradiția egipteană, mergea în fiecare dimineață la râul Nil, iar cu un

gest interesant chema soarele pe cer. Evident că știa exact la ce oră răsare soarele, astrologii lui îi spuneau și, prostind mulțimea, chema soarele, iar acesta nu apărea pe cer până nu îl chema faraonul. Era mai mare decât orice zeitățe a Egiptului, iar acest Faraon spune, în cartea Genezei, la capitolul 41:38, următoarele:

„...Și Faraon a zis slujitorilor săi: am putea noi oare să găsim un om ca acesta care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?”

Despre Iosif este vorba. Cine este acest Iosif, un om care are în el Duhul lui Dumnezeu?

Dragi politicieni, dragi conducători ai țării, dragi oameni obișnuți, vă recomand, în ciuda faptului că programul vă este extrem de încărcat, să vă luați timp și să cercetați care este viziunea lui Dumnezeu cu privire la omul politic, la politică în general, cum ar trebui să se facă politica, și voi încerca să deslușesc câteva argumente pe care să vi le aduc în aceste prezentări.

Recomand o lectură personală a capitolelor 37–50 din Geneză. 13 capitole în care se prezintă viața și activitatea acestui bărbat al politicii universale numit Iosif, fiul lui Iacov. Voi reda patru momente din viața lui Iosif, în ordine cronologică.

1. Adolescența furată

Iosif se naște într-o familie extrem de complexă. Tatăl său, Iacov, are patru soții. Una dintre acestea este mama lui Iosif. Ea este însărcinată cu fratele său cel mai mic și, din păcate, moare pe drumul spre Efrata, spre Betleem, lăsându-l orfan. Mai avea, într-un fel, trei mame vitrege. Însă e greu de menținut echilibrul într-o astfel de familie. Iosif a trăit o copilărie fericită, printre oi, capre, printre frații mai mari, care erau copiii aceluiași Iacov, din legăturile cu celelalte soții.

Dar cum era el? Iosif se remarcă, încă din fragedă pruncie, printr-un spirit ager, iute, și prin ascultarea de tatăl său, în cele mai mici detalii. La un moment dat, Iosif i-a povestit tatălui său – spune Biblia – despre lucrurile rele pe care le făceau frații lui, dar și despre vorbele grele pe care le aruncau la adresa lui.

Vreau să înțelegem câteva principii din acea societate patriarhală. În primul rând, era foarte important ca întâiul născut să fie cel mai privilegiat din toată familia. El avea niște drepturi speciale. Acest fiu, în cazul morții tatălui, prelua toate responsabilitățile acestuia, din punct de vedere administrativ. Întâiul născut era un fel de lider spiritual. Tatăl era preotul familiei, iar întâiul născut avea o porție dublă de moștenire. Acest întâi născut în familia lui Iosif era fratele său Ruben.

Toți fiii lui Iacov erau caractere complexe. Iar acești frați comentează, de foarte multe ori, cu privire la deciziile tatălui lor. În ciuda acestui fapt, în acea societate antică, patriarhală, respectul față de părinți era mult mai mare decât îl vedem noi astăzi. Un copil n-ar fi îndrăznit să-i întoarcă vorba tatălui său. Când tatăl spunea ceva, era poruncă, era literă de lege.

Acum, ca o paranteză: admir de câțiva ani o microsocietate care înflorește în România; se numește „microsocietatea romilor gabori cu pălărie“. În familiile romilor gabori cu pălărie, cel mai important este bătrânul, bunicul familiei. Dacă acesta îi spune fiului: „Du-te până la magazin!“, fiul, din respect față de bunicul său, indiferent cât este de obosit și cât este de fără chef, se ridică și se duce la magazin. Pentru că vorba bătrânului contează extrem de mult. Așadar, o reflectare a familiei patriarhale se întâlnește astăzi în familia romilor gabori cu pălărie. Apreciez enorm lucrul acesta, că întotdeauna copiii ascultă de părinți.

Revenind la Biblie, așa era și pe vremea aceea. Însă, uneori, fiii mai comentau: „Tata nu ne-a spus foarte bine“, „Nu ne-a trimis exact

vor să îl omoare pe Iosif. Sărmanul Iosif avea puțin peste 17 ani. Era un copil.

Totuși, unul dintre ei le spune: „Să nu îl omorâm, căci este fratele nostru, sânge din sângele nostru! Haideți să-l aruncăm într-o groapă, și vedem după aceea ce facem.“

Sunt cu toții de acord, și fac întocmai, numai că Ruben dorește să îl scape, fără știrea fraților săi. Din păcate, nu apucă să-l salveze, pentru că fraților le vine o altă idee, genială, din punctul lor de vedere. Ei văd în zare niște ismaeliți, negustori de sclavi, și îl vând ca sclav în Egipt.

Nu știi dacă vă puteți imagina tragedia sufletească prin care trece acest copil. Din fiu privilegiat să ajungi sclav în câteva zile, aceasta este o coborâre teribilă și traumatizantă. Sunt comentatori care scriu că atunci când Iosif a fost dus de ismaeliți în Egipt, au trecut la oarecare distanță de corturile tatălui său, pe care le-a zărit de departe. Cât de groaznic să știi că ești așa de aproape de tot ceea ce ai trăit, și totuși atât de departe!

Nu știi câți dintre voi ați avut o copilărie sau o adolescență fericită. Am să vă provoc să priviți la acest personaj extraordinar al Bibliei, care se naște într-o familie privilegiată, dar adolescența îi este distrusă în mod abuziv. Și de cine? Chiar de apropiații lui, în care avea încredere.

Iosif este trimis ca sclav tocmai în Egipt, care era leagănul lumii civilizate în vremea respectivă. O situație greu de suportat. Cu siguranță că fiecare dintre noi a avut traume în adolescență, dar nu știi dacă a trăit sau a trecut prin valea lui Iosif. Probabil că toate valorile lui, concepția față de Dumnezeu, părerile cu privire la dragoste frățească s-au clătinat din temelii. Dacă ar îngheța acest tablou, acum, și am întreba niște psihologi: „Oare ce va deveni băiatul acesta, care dintr-un fiu iubit, printr-o decizie arbitrară a unor frați, a ajuns în

sclavie?“, probabil că psihologii ar spune că ar exista toate probabilitățile să devină un vagabond, cu o viață ruinată. Ei bine, lucrurile nu au stat deloc așa. După ce a plâns până n-a mai avut nici lacrimi, Iosif s-a predat, cu toată inima sa, lui Dumnezeu. În cele din urmă, a ajuns în Egipt. Acolo, în piața de sclavi, are șansa să fie recrutat de un om cu vază, de la curtea lui Faraon, numit Potifar. Niciun moment din viața lui Iosif nu este nebăgat în seamă de Dumnezeu. La fel cum îl privește pe Iosif, Dumnezeu ne privește și pe noi. Întotdeauna știe absolut tot ce se întâmplă. Și nu se lasă batjocorit. Mai devreme sau mai târziu va interveni!

2. Ascultarea nerăsplătită

Avem impresia, uneori, că dacă ascultăm de Dumnezeu, dacă facem ceea ce trebuie, oamenii se vor uimi și vor zice: „Extraordinar! Ești un băiat foarte bun! Felicitări! Ești minunat!“ Dar lucrul acesta nu se întâmplă de fiecare dată, ba, mai mult, se întâmplă, în general, pe dos. Cunosc pe cineva, drag sufletului meu, care îmi spune: „De ce oare atunci când faci bine, primești rău?! Și de ce nu are efect binele pe care îl faci?“

Ce pot să-i spun? Îi povestesc despre Iosif și viața lui. Și sper că va înțelege.

Ce se întâmplă în casa lui Potifar, unde Iosif este sclav? Biblia ne descrie că „Domnul era cu Iosif“. Este cel mai important aspect al vieții acestui bărbat al Bibliei. Știți de ce Domnul era cu el? Pentru că și Iosif era cu Domnul! În momentul în care vrei să fii cu Dumnezeu, să ai certitudinea că și Dumnezeu vrea să fie cu tine. Să înțelegi că nu există dorință mai mare a sufletului uman decât a sufletului lui Dumnezeu de a fi cu omul!

Iosif izbutea în tot ceea ce făcea. A pus mâna pe casa lui Potifar și i-a făcut ordine în acte, în lucruri. Totul părea că merge ca pe roate. Însă, dacă ne gândim puțin, când pare că totul merge foarte bine, când scapi puțin din strânsoarea evenimentelor, din trauma prin care treci, urmează o lovitură și mai teribilă din partea Diavolului. Se întâmplă, spune istoria (iar aceasta nu este o poveste pentru copii, ci este consemnată în cea mai veche carte a lumii – Sfânta Scriptură), că Diavolul își bagă coada și... soția lui Potifar pune ochii pe Iosif.

El era un tânăr sclav, așadar, era o diferență mare de rang. Nu ne putem imagina astăzi cam ce diferență era între a fi sclav și a fi stăpân; avem doar o anumită idee, dar nu ne putem imagina, la adevărata valoare, aceste două ierarhii.

Iosif este un tânăr virtuos și nu dorește să aibă nicio relație nepotrivită cu femeia lui Potifar. Însă chiar dacă în primă instanță Iosif rămâne ferm principiilor sale, Diavolul (pentru că există un vrăjmaș al sufletului fiecăruia dintre noi) nu stă liniștit, ci continuă, bătându-l la cap cu aceeași idee, în fiecare zi.

Atunci, Iosif îi răspunde femeii: „Îmi pare foarte rău, nu pot să îmi permit să mă ating de dumneavoastră, stăpânul meu nu mi-a oprit nimic din această casă, în afară de dumneavoastră, căci sunteți soția lui. Vă rog frumos, lăsați-mă în pace, eu sunt sclav, dumneavoastră sunteți stăpână!”

Ei bine, în acest moment putem învăța câteva lucruri esențiale. Stăpâna era mai mare în rang decât sclavul, iar acesta ar fi avut argumente, din punct de vedere social, psihologic și ierarhic, să se supună stăpânei („Ce era să fac?! Nu am vrut, dar ea este mai mare în rang. Dacă nu ascult, mă trimite la moarte”). Dar Iosif nu recurge la argumente, ci rămâne ferm în credința lui față de Dumnezeu și îi spune acestei femei niște cuvinte extraordinare, care au rămas în istorie:

„Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?!“ (Geneza 39:9)

Iată raportarea lui Iosif la Dumnezeu!

Îmi aduc aminte de un text din Sfânta Carte pe care îl spune David, în pocăinţa lui, în *Psalmul 51*: „*Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuît*“. Când îţi dai seama că păcatul îl separă pe om de Dumnezeu, când îţi dai seama cât de grav este în ochii lui Dumnezeu, consecinţele sale sociale şi durerea pe care o provoacă în societate sunt infinit mai mici. Când înţelegi câtă grozăvie aduce păcatul tău înaintea lui Dumnezeu, eşti pe drumul cel bun. Însă trăim într-o societate destul de libertină, din punctul acesta de vedere. Oamenii spun că nu mai există păcat, ci doar diferite stiluri de viaţă. Ei mai zic: „Trăieşte-ţi viaţa pe măsura potenţialului uman!“, „Mergi înainte cum îţi dictează sufletul!“, „Ascultă-ţi inima! Dacă inima te îndeamnă, fă aşa!“

Revin la povestea noastră, despre Iosif cel cinstit şi iubitor de Dumnezeu. În ciuda faptului că ar fi putut să cedeze în faţa avansurilor femeii lui Potifar, el rămâne ferm şi spune „nu!“. „Înţelege că lucrul acesta nu se poate!“ Versetul 10 este dramatic: „Măcar că ea vorbea în toate zilele lui Iosif“. Deci, în fiecare zi, stăpâna îl bătea la cap, îl intimida şi îl hărţuia. Dar el a refuzat-o mereu. A rămas ferm principiilor din tinereţea lui. Iată în ce şcoală se clădeşte politicianul de mai târziu! În şcoala ascultării de Dumnezeu. Este oare această ascultare răsplătită?

Iată ce se întâmplă mai departe: într-o zi, Iosif intră în casă – spune Cuvântul lui Dumnezeu –, femeia pune mâna pe el (în nebunia ei, îşi făcuse tot felul de scenarii), Iosif se smuceşte, dă să fugă, dar haina lui rămâne în mâna ei. Foarte interesant este ce spune Biblia în versetul 16: „*A pus haina lui Iosif lângă ea, până s-a întors acasă stăpânul lui*“. Femeia se uita la haina sclavului şi îşi imagina tot felul de lucruri. Mai sunt şi oameni obsedaţi pe lumea asta.

În momentul în care Iosif și-a lăsat haina lângă ea, femeia lui Potifar a început să țipe. Imediat au venit slujitorii ca să vadă ce s-a întâmplat, iar aceasta, vicleană, a întors lucrurile într-un fel dramatic pentru tânărul Iosif, zicând: „Omul acesta a intrat în casă, s-a apropiat necuviincios de mine, dar eu am refuzat, m-am luptat cu el și uite: i-am luat haina!“ Firește că au crezut-o pe stăpâna lor, nu?

Dar e foarte interesant de reflectat: cum este posibil să-i iei haina celui care vrea să te siluiască?! În general, cel care vrea să te siluiască îți rupe straietele, nu tu, victima, scoți hainele de pe el.

Oricum, onoarea ei era deja pătată. Mândria ei era rănită. Cum s-o refuze un sclav? Pe ea, stăpâna casei! Când a venit Potifar acasă, bietul Iosif și-a dat seama că viața lui atârână de un fir de păr. Ascultarea lui nu fusese răsplătită așa cum trebuia. Potifar s-a uitat în ochii lui, apoi în ochii nevestei, și și-a dat seama de un lucru: femeia lui mințea (aceasta este convingerea mea, deoarece el știa ce avea acasă!). Și mai cred că și acest artificiu, foarte ieftin și logic, care are de-a face cu luatul hainei, este făcut doar pentru a spăla onoarea familiei, și pentru asta, Potifar îl aruncă pe Iosif în temniță.

Concluzii? În ciuda faptului că puteau să existe extrem de multe argumente pentru ca Iosif să cedeze, cu siguranță că doamna nu era o urâtenie și a încercat tot felul de stratageme ca să-l seducă, doar îi vorbea în fiecare zi („Potifar mă neglijează“, „nu sunt fericită cu el“, „oricum, căsnicia noastră s-a sfârșit“, „tu poți să-i iei locul în această casă, am eu grijă“, „sunt atât de tristă“, „n-am cu cine să vorbesc“, „simt că pot să-ți mărturisesc absolut orice“, „ești sclav, trebuie să faci ce zice stăpâna!“ „vai, te rog, mi-am scrântit glezna, nu vrei să vezi despre ce este vorba?“ – sau cine știe ce alte farmece a folosit), el a rămas fidel principiilor sale. Iosif a rămas consecvent în a-și creiona un caracter care valorează enorm peste veacuri. Iosif n-a cedat.

Din păcate, foarte mulți bărbați, astăzi, nu au capacitatea de a rămâne tari, cum a fost Iosif. Din păcate, ascultarea nu este răsplătită imediat, așa cum am dori să fie răsplătită în viața socială.

După o adolescență furată, în cazul lui Iosif urmează o ascultare nerăsplătită și el ajunge în temniță. Aici, la închisoare, continuă laitmotivul acestei istorii: spune Biblia că *„Domnul a fost cu Iosif“*.

Iosif stă închis în jur de doisprezece ani, de la optsprezece la treizeci de ani. Nu știu dacă vă puteți imagina ce înseamnă să stai în închisoarea egiptenilor timp de doisprezece ani! Nu avem cum să ne imaginăm. Știm doar că Domnul a fost cu Iosif și simt că Iosif vrea să ne spună un singur lucru: „Mai bine să ai pace cu Dumnezeu în închisoare, decât privilegiile acestei lumi și tărăboii în conștiință, alături de femeia lui Potifar în pat!“ E atât de teribil acest strigăt al conștiinței, încât Iosif dorește mai degrabă să stea în temniță, cu fericita mângâiere a nevinovăției în sufletul lui, gândindu-se la faptul că L-a ascultat pe Dumnezeu, decât să se afle într-un context extrem de sensibil. Iosif a putut vedea eșafodul, dincolo de propunerea nevastei lui Potifar. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, ar fi fost prins. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, când nu îl ai pe Dumnezeu cu tine, o dai în bară magistral. De aceea, Iosif a preferat să asculte, în ciuda faptului că această ascultare nu a fost răsplătită. Dar Domnul era cu Iosif și spune Cuvântul lui Dumnezeu că *„omul acesta, pe ce pune mâna – Dumnezeu binecuvântă“*.

Mai-marele temniței l-a văzut și i-a spus: „Uite, vreau ca tu să fii șeful tuturor!“ Iar el a făcut ordine între oameni, vorbea cu ei, îi înțelegea. Iosif era un om temător de Dumnezeu, dar, în același timp, își făcea timp să vorbească și despre poverile altora. Oare tu îți faci timp să vorbești despre poverile altora?

3. Apogeul carierei

La un moment dat, mi-am dat seama de un lucru absolut extraordinar: știți de ce, în cele din urmă, Iosif ajunge la apogeul carierei sale? După adolescența furată, după ascultarea nerăsplătită, urmează vârful carierei lui Iosif, ca politician. Cunoașteți de ce Iosif ajunge acolo? Pur și simplu pentru că, într-o dimineață, s-a trezit și a văzut doi oameni triști. El nu a putut să treacă nepăsător pe lângă povara lor. Era un om tare bun. În capitolul 40:6, Cuvântul lui Dumnezeu spune: *„Iosif, când a venit dimineața la ei“* – la paharnicul și la pitarul împăratului, care erau și ei închiși din cauza unor infracțiuni săvârșite la palat –, *„i-a văzut îngândurați“*. Atunci i-a întrebat pe dregătorii lui Faraon, care erau cu el în temniță: *„Pentru ce aveți o față așa de posomorâtă azi?!“*

Iată noblețea caracterului acestui băiat care și-a pierdut tinerețea în închisoare. El nu a renunțat la a se preda lui Dumnezeu, în fiecare zi, și la a îngădui ca razele Duhului Sfânt să-i inunde sufletul.

„Pentru ce vă este posomorâtă inima și fața?“ Ce treabă avea Iosif cu fețele lor posomorâte?! Ce treabă avem noi cu faptul că vreun coleg de clasă sau de serviciu este supărat?!

Ei bine, ești un om al lui Dumnezeu! Dacă observi povara celui de lângă tine, e bine să te oprești. Îmi aduc aminte de un film extraordinar, care se numește *Molder of dreams – Profesorul anului*. Undeva în America s-a întâmplat următorul lucru: un profesor de matematică a primit distincția „Profesorul anului“. A fost întrebat: „Cum ați reușit să primiți această distincție, căci sunteți profesor de matematică, iar matematica este destul de grea?“ El a povestit că, atunci când voia să predea o lecție nouă, se întâmpla, de multe ori, să vadă lacrimi în ochii unui elev de-al lui. „Dumneavoastră credeți că mie îmi mai ardea de lecția nouă de la tablă, când copilul meu plângea în clasă?“

Între rupeam, brusc, activitatea și ziceam: *ora adevărului!* Îi puneam pe elevi să discute, doi câte doi, să se cunoască unul pe celălalt, să știe cum îl cheamă pe câinele celuilalt, să vorbească unul despre altul, iar la sfârșit să-mi dea raportul. Eu îmi rezervam timp să stau de vorbă cu acel elev care plângea. Era o fată. Am descoperit că trăia o dramă. Tatăl ei o *vizita* în fiecare noapte. Am pus mâna pe telefon, am chemat poliția și l-a arestat pe ticălosul acela. Fata a fost restabilită psihologic câteva luni mai târziu. Cum ar fi fost dacă eu mi-aș fi desfășurat lecția cea nouă la matematică, fără să-mi pese de lacrimile și de suferința acelei fetețe nevinovate?!“

Foarte mulți dintre noi suntem ocupați și nu dorim să vedem povara celui de lângă noi, durerile celui de lângă noi.

Revenind la Iosif, el s-a uitat la suferința acestor doi oameni și le-a zis: „Ce-i cu voi? De ce vă este posomorâtă fața?“ Și atunci ei i-au spus că au avut două vise. Atât paharnicul, cât și pitarul lui Faraon avuseseră două vise asemănătoare. Paharnicul a spus: „Uite, visam că erau trei mlădițe, iar eu storceam un strugure în paharul lui Faraon. Ce să însemne asta?“

Iosif s-a gândit puțin, apoi i-a răspuns: „În trei zile (cele trei mlădițe înseamnă trei zile) vei fi pus din nou în slujba lui Faraon. Vei stoarce iar strugurele, să facă suc, în paharul lui Faraon.“

Pitarul, când a văzut că Iosif a dat o interpretare atât de pozitivă și atât de frumoasă, a povestit și el ce-a visat: „Uite, eu umblam pe cap cu trei coșuri cu pâine. Au venit păsările cerului și au mâncat din ele“.

Iosif s-a întunecat la față: „Îmi pare rău, peste trei zile va veni cineva și vei fi spânzurat. Vei fi omorât, pitarule.“

Iosif avea o legătură cu Dumnezeu atât de sensibilă, încât El descoperea aceste vise care aveau legătură cu realitatea.

După trei zile, lucrurile s-au întâmplat exact cum a spus Iosif: pitarul a fost spânzurat, iar paharnicul a fost repus în funcție.

Dar, înainte de asta, Iosif dovedește slăbiciunea lui de om (așa cum ne-o dovedim noi, de fiecare dată) și-l roagă pe paharnic: „Când o să fii pe lângă Faraon, să nu mă uiți, să pui o vorbă bună pentru mine, căci uite, sunt aici, nevinovat, de atâția ani!“

Recunosc că am avut și eu în viața mea un zbugium teribil, gândindu-mă că oamenii, prietenii mei de odinioară, mă vor ajuta, mă vor sprijini, mă vor ridica. Dar nu trebuie să ai așteptări așa de multe de la oameni. Când Dumnezeu, în Sfatul Cerului, va hotărî destinul pentru viața ta, Dumnezeu Însuși va merge înaintea ta! Nu ai nevoie de ajutor omenesc dacă Dumnezeu merge înaintea ta.

După ce Iosif a grăit așa către paharnic, nu s-a întâmpat nimic. Pentru că acesta, ajuns la bine, a uitat de el. Atât de superficiali suntem noi, oamenii. Când ne este bine, uităm. Numai că Dumnezeul Cerurilor este și ironic uneori, iar alteori lucrează pe căi nebănuite.

Mi-aduc aminte de un împărat, pe nume Ahașveroș, care n-avea somn. Istoria o întâlnești în cartea Esterei¹. Neavând somn, a chemat un cronicar să-i citească. Acela i-a citit dintr-o istorie recentă, în care se spunea că un anumit Mardoheu i-a salvat viața. Împăratul a întrebat: „Ce i s-a făcut acestui Mardoheu pentru că mi-a salvat viața?“ Iar cronicarul a răspuns: „Nimic“.

În momentul în care vorbea cu cronicarul, pe hol, s-au auzit pașii lui Haman, cel mai mare adversar al acestui Mardoheu, omul care salvase viața împăratului. Împăratul Ahașveroș l-a întrebat pe Haman: „Ce ar trebui să primească un om pe care vreau să-l cinstesc?“ Haman, crezând că este vorba despre el, a zis: „Omului pe care vrea împăratul să-l cinstească ar trebui să i se pună mitra împărătească pe cap, să i se dea haină împărătească, calul împăratului, și să se anunțe prin cetate: acesta este omul căruia împăratul îi dă

¹ O carte întreagă despre Estera este în lucru acum. De aceea, în volumul de față nu vom avea un capitol special despre acest personaj extraordinar.

cinste!“ „Bine!“ , a spus Ahașveroș, „Ia-l pe Mardoheu și fă așa cum ai zis“. Haman a fost terminat. Acolo a început sfârșitul său.

Într-o zi, Dumnezeu îi dă lui Faraon niște vise, și toată împărăția este bulversată. Vin astrologii și încearcă să le interpreteze. Însă Faraon nu crede în poveștile lor. În momentul acela, paharnicul are o revelație. Îi pare rău, își aduce aminte că a uitat de Iosif, și îi spune lui Faraon: „Uite, în temniță este un tânăr extraordinar. Acest om mi-a vestit că peste trei zile voi fi în slujba ta, iar pitarului i-a spus că va fi omorât. Am uitat de el, împărate, adu-l repede aici, căci omul acesta sigur va ști să-ți spună ce semnificație au visele tale!“

Împăratul dă poruncă să fie eliberat, ușa temniței se deschide deodată, iar Iosif, care avea, probabil, o barbă până la brâu, este surprins. El era în toată puterea bărbăției, avea treizeci de ani.

I se spune: „Te cheamă Faraon! Rade-ți barba, spală-te!“

Iosif a făcut întocmai, spune Cuvântul lui Dumnezeu, și iată ce se întâmplă mai departe: „Ești tu în stare să faci tâlcuirea acestor vise ale mele?!“, l-a întrebat Faraon.

Primul vis era așa: șapte spice slabe și șapte spice grase erau față-n față, iar spicele slabe le-au mâncat pe cele grase. Ce putea să însemne asta? Apoi a mai avut un vis. Șapte vaci slabe și șapte vaci grase erau lângă Nil. Cele șapte vaci slabe le-au mâncat pe cele grase. Faraon s-a trezit foarte speriat.

Iosif a ridicat ochii spre cer și a rostit cuvintele care l-au catapultat spre apogeul carierei sale: „Nu eu, Dumnezeu!“

Dragul meu conducător de patrie, sau politician, ori de câte ori vei avea capacitatea să spui: „Nu eu, ci Dumnezeu este Acela care mă conduce și mă face să iau decizii bune!“, vei fi la apogeul carierei tale. Câtă vreme te bați cu pumnul în piept și zici: „Partidul meu, sau eu voi face, voi dregel!“, nu ești un politician mare! Dacă vrei să fii cineva, dacă vrei ca oamenii să se gândească la tine cu respect și

admirație, trebuie să ai atitudinea pe care a avut-o Iosif: „Eu sunt mic, Dumnezeu este mare! Nu eu! Dumnezeu este Acela care descoperă tainele.“

Să revenim la povestirea noastră. Faraon îi cere lui Iosif să-i spună ce se întâmplă. Tânărul, privind spre cer, vorbește: „Dacă Dumnezeu ți-a descoperit de două ori două simboluri, să știi că lucrul acesta este drept, și certifică faptul că se va întâmpla negreșit. Vor fi șapte ani de belșug. După ei, vor fi șapte ani de foamete. De aceea, trebuie să găsiți un om care să se ocupe de asta, să faceți provizii, să vă pregătiți, în cei șapte ani de belșug, și pentru cei șapte ani de foamete.“

Lui Faraon nu i-a venit să creadă că înțelepciune exista în omul acesta. Când Iosifi-a spus: „Trebuie să găsiți un astfel de om!“, Faraon, fără să se consulte cu nimeni, cuprins de Duhul lui Dumnezeu care îl luase în stăpânire, a rostit cuvintele pe care le-am amintit la început (capitolul 41:38): *„Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?“*

Apoi, Faraon i-a spus lui Iosif: „Fiindcă Dumnezeu ți-a făcut cunoscute aceste lucruri, nu este nimeni care să fie atât de priceput și atât de înțelept ca tine. Te pun mai-mare peste casa mea și tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai presus de tine.“

Iată apogeul carierei lui Iosif. Este absolut senzațional că un om, din sclav, din adâncul temniței, ajunge să fie prim-ministrul Egiptului. De ce? Pentru că ascultarea de Dumnezeu dă roade. Chiar dacă puțin mai târziu.

Majoritatea suferințelor din viața noastră vin din cauza neascultării de Dumnezeu. Dramele din viața noastră vin dintr-un singur motiv: neascultarea de Dumnezeu. Ascultarea de Dumnezeu, întotdeauna, chiar și în ultimul ceas, aduce binecuvântări și beneficii.

Iosif este la cârma Egiptului. Ce face el acum? După o adolescență furată, după o ascultare, în aparență, nerăsplătită, ajunge la apogeul carierei sale.

4. Argumentele înțelepciunii

Ce a făcut Iosif? El ar fi putut să facă, în momentul acela, ceva ce probabil și eu și tu am fi făcut. Putea să dea puțin cortina laoparte și să se uite la soția lui Potifar: pe unde este, și ce mai face. Să se uite în ochii ei și să-i zică: „Nu ți-e rușine, femeie?! M-am atins eu vreodată de tine? Pieri din ochii mei!“ Ar fi putut să o condamne la moarte, fără nicio problemă. Avea această putere. Iosif însă nu are timp pentru răzbunări ieftine. Un politician adevărat și educat nu are timp pentru răzbunări inutile și orgolii ieftine.

După șapte ani, frații lui, împinși de foamete, vin la Iosif, care se dovedise un administrator excelent; e o scenă extraordinară. În momentul în care îi vede, îi inima i se cutremură de emoție și îi întreabă: „Cine sunteți voi?“ El era schimbat, tuns, machiat după obiceiurile egiptenilor (cu tot felul de mitre pe cap). Frații lui nu-l mai văzuseră de doisprezece ani și nu l-au recunoscut. Ei s-au aruncat cu fața la pământ și au spus: „*Robii tăi sunt niște oameni de treabă...*“

Iosif aduce argumentele înțelepciunii lui Dumnezeu și nu se răz-bună pe frații săi, deși putea s-o facă. Putea să spună: „Nemernicilor! Sunteți la mâna mea! Mi s-au împlinit visele din copilărie. Iată cum toți vă înfățișați și cădeți cu fața la pământ înaintea mea! Nu vă e rușine?!“ Însă Iosif nu numai că-i iartă pe frații săi, dar îi iartă într-un mod înțelept – exact în momentul în care aceștia conștientizează cât de mult rău i-au făcut.

Relatarea este plină de semnificații. Când unul dintre frați trebuie să rămână prizonier, ei pleacă acasă la tatăl lor, îl aduc pe cel mic, Beniamin, care trece printr-o experiență dramatică (i se pune la gura sacului paharul lui Iosif – acesta vrea să-l facă robul lui, ca să vadă dacă ceilalți frați îl urăsc pe Beniamin, așa cum îl urăseră pe el). Când Iosif vede devotamentul fraților față de Beniamin – care era fiul aceleiași mame –, când vede comportamentul lui Iuda, care afirmă: „Mai bine să-mi omori copiii decât să mă duc acasă fără Beniamin!“, Iosif izbucnește în plâns și zice: *„Eu sunt Iosif! Tatăl meu trăiește?“*

Un politician adevărat va veni întotdeauna cu argumentele înțelepciunii. În ciuda adolescenței zbuciumate/furate, în ciuda faptului că ascultarea de Dumnezeu nu l-a dus la o răsplată imediată, chiar dacă poate a ajuns la un moment dat la apogeul carierei sale – argumentele înțelepciunii sunt cu el. Nu se răzbună – iubește! Oferă o nouă șansă.

Avem un exemplu în istorie în sensul acesta, este Cel pe care Iosif îi reprezenta – este Iisus Hristos: deși era Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și nu a greșit niciodată, lumea nu l-a putut ierta și l-a ținut pe cruce pe un teu de lemn... Iar de acolo, Iisus Hristos a spus: *„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“*

Deși putea să-i blesteme, deși putea ca, printr-o singură privire, să-i facă să dispară!

Iosif este tipul Domnului Iisus Hristos – care-i va ierta mai târziu pe cei care L-au răstignit și ne va ierta și pe mine și pe tine.

Oamenii de rând și politicienii care au primit din înrăurirea aceasta ne apar ca niște martori extraordinari în istorie. Unul dintre ei este Nelson Mandela. Acesta a fost un avocat de culoare care s-a luptat pentru drepturile negrilor. Pe 12 iunie 1964, este întemnițat. Iese din închisoare, douăzeci și șapte de ani mai târziu, pe 11 februarie

1990. Va fi primul președinte liber ales al Republicii Sud-Africane. A stat închis chiar mai mult decât Iosif. În momentul în care a ajunge la apogeul puterii sale, toată lumea credea că negrii îi vor persecuta pe albi. Însă Nelson Mandela a primit Premiul Nobel pentru Pace. A fost un lider care a utilizat doar argumentele înțelepciunii.

Iosif – politicianul înțelept – este un model pentru Mandela. Iar Mandela aduce pace în birourile în care lucrau și albi și negrii. Mandela știe că Duhul lui Dumnezeu îl însoțește pe acel conducător politic care aduce pacea între oameni.

Dragi conducători, nu știu câți dintre dumneavoastră veți citi aceste rânduri. Știu doar că în Biblie există figuri de politicieni extraordinari. Unul dintre ei a fost Iosif. Vă invit să meditați asupra vieții lui. Vă invit să rămâneți omenii care folosesc doar argumentele înțelepciunii. Dacă sunteți conducători, dacă ați avut traume în viață – acestea nu sunt argumente pentru a fi răi față de alții. De aceea, în acest spirit vă rog să rămâneți, vă rog să luptați! În acest spirit al înțelepciunii vă rog să vă iubiți poporul!